

Kødkontrol, synes jeg, det er af ganske afgørende Betydning, at de kontrolerende Dyrslæger er saa uafhængige som muligt.)

Det ærede Medlem sagde endvidere i Gaar, at han ikke kunde forstaa, hvorfor man ikke har spurgt Landbo- og Husmandsforeningerne i denne Sag, ligesom man f. Eks. har forhandlet med dem angaaende Mund- og Klovesygens Bekæmpelse og for øvrigt ogsaa angaaende Dyrslægernes Uddannelse. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem kan sammenligne disse Ting. Det er dog indlysende, at man, naar Talen er om at bekæmpe Mund- og Klovesygen, i langt højere Grad bør tage Hensyn til Landbrugets Interesser end i det foreliggende Forhold, thi Bekæmpelsen af Mund- og Klovesygen bestaar jo ikke alene i, at man bruger de Bekæmpelsesmidler, som kan hjælpe i saa Henseende, men den bestaar i Regelen i, at man foretager forskellige Afspærringsforanstaltninger, som er generende for Landbruget, og naar man skal tage Stilling til dette Spørgsmaal, maa man altsaa tage Stilling til, om de Fordele, der opnaas ved Bekæmpelsesmetoden og Afspærringsreglerne, er større end de Ulemper og Udgifter, der paaføres Landbruget derved. Derfor er det indlysende, at Landbruget i høj Grad maa være medbestemmende paa dette Omraade, da det saa godt som udelukkende er Landbruget, det gaar ud over; men det samme kan ikke siges med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal. Og naar det ærede Medlem siger, at man har spurgt Landbo- og Husmandsforeningerne angaaende Dyrslægernes Uddannelse, er dette i alt Fald ikke sket i min Tid; er det sket tidligere, maa det være under det ærede Medlems Meningsfælde, Landbrugsminister Madsen-Mygdal, men det er absolut ikke sket i min Tid, saa hvis det ærede Medlem vil kritisere dette, maa han rette sit Skyts andetsæds hen.

Det foreliggende Spørgsmaal kan absolut ikke i saa høj Grad som Mund- og Klovesygens Bekæmpelse siges at være et Landbrugsspørgsmaal. Der maa her i første Række tages Hensyn til Forbrugerne; det er Forbrugerne, man vil værne ved Indførelse af Kødkontrol, og andre Interesser maa komme i anden Række. Jeg fik imidlertid det Indtryk af det ærede Medlems Tale i Gaar, at naar han saa stærkt argumenterede imod det foreliggende Lovforslag og imod Bestræbelserne for at faa den bedst mulige Kontrol — for det ærede Medlem vil dog ikke benægte, at de to Kontrolformer ikke er jævnbrydige, det ærede Medlem sagde, de var *nogenlunde*

jævnbrydige —, saa talte det ærede Medlem ikke ud fra Forbrugernes Interesse. Det var for Resten heller ikke særlig Landbrugets Interesse, der gav sig Udslag i det ærede Medlems Tale. Nej, det ærede Medlem talte for Slagterne og for Dyrslægerne. Det ærede Medlem bad mig om at læse i Dyrslægernes Fagblad; saa vilde jeg se, sagde det ærede Medlem, hvordan Dyrslægerne ude omkring kritiserede Forslaget. Ja, det er ganske rigtigt; jeg har ogsaa, før det ærede Medlem anbefalede mig at læse Dyrslægernes Fagblad, læst en Del af det, der er skrevet om det foreliggende Forslag, og ogsaa en Kritik, som fremkom, før Forslaget var fremsat, og som altsaa i nogen Grad skød over Maalet; thi det, man argumenterede imod, er ikke det, der foreligger til Behandling; men jeg har ogsaa i Dyrslægernes Fagblad set, at mange af Dyrslægerne er i høj Grad imod det foreliggende Forslag. I Medlemsbladet for 1. December 1925 skriver en Dyrslæge, at Vedtagelsen af denne Kontrol vil betyde „en for Standen katastrofal, økonomisk Krise“, og han skriver videre, at det vil ske „paa Bekostning af næsten samtlige praktiserende Dyrslægers Indkomst, der vil forringes med fra 2 000—4 000 Kr. aarlig“. Naar der nu findes ca. 900 praktiserende Dyrslæger her i Landet, vil jeg dog ikke antage, at alle disse i Fremtiden vil kunne blive beskæftiget ved § 2-Kontrollen; for hvis det vil blive Resultatet, at alle Kommuner kommer ind under denne Kontrolform, vil det blive meget store Beløb. Men den Dyrslæge, der argumenterede saaledes i Bladet, skriver, at næsten samtlige Dyrslæger vil faa en Mindreindtægt af 2 000—4 000 Kr. aarlig. Lad os nu sige, at kun 600 Dyrslæger faar saa meget mindre, saa vil det dog koste Samfundet et Par Millioner Kroner at gennemføre denne Kontrol alene til Udgifter til Dyrslæger foruden Befordringsgodtgørelsen, og det ved jo alle af Erfaring, at den spiller ikke nogen ringe Rolle, f. Eks. naar der skal hentes Dyrslæge til et Kreatur, der er sygt. Jeg forstaaer altsaa meget godt, at de praktiserende Dyrslæger ikke er interesserede i den foreslaaede Kødkontrol, men jeg mener dog ikke, at det først og fremmest er dem, det gælder at tage Hensyn til, naar der er Tale om indenrigs Kødkontrol.

Det ærede Medlem sagde, at det vilde blive meget dyrere at transportere Dyrene ind til Kontrollen end at faa Dyrslægerne transporteret ud til Kreaturerne. Ja, det er jeg dog ikke saa sikker paa. Jeg ved i alt Fald, at det er forholdsvis meget billigere at transportere Dyrene. Naar